

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. X. Castitas perpetua annexa est ordini Sacro & Statui Sacerdotali
propter eius ministeria: quæ ad eam conseruandam multùm conferunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

pè eū, nullā eius curā gesserūt. Vt ex hoc Sacerdotes ac Leuitæ nouæ legis, cæterique Ecclesiastici intelligant: debere se misericordiæ viscera induere erga pauperes; & ex pane, vinoque, quod domi suæ habent, & nummis sibi residuis subuenire debere fami, & aliis pauperum necessitatibus; & infirmis indigentibus prospicere. Id quod nominatim incumbit illis, qui curā habent spiritualibus necessitatibus prospiciendi. Ad quas reparandas viam præparant. si temporalibus necessitatibus subueniant.

Hæc sex sunt præcipua, in quibus debent Ecclesiastici eminere, circa bona temporalia, quæ habent: quæ tamen eadem fusiùs confirmabimus tractatu septimo, dum ea addemus, quæ ad Episcopos & Prælatos spectant.

CAPVT X.

CASTITAS PERPETVA ANNEXA EST ORDINI SACRO, & Statui Sacerdotali propter eius Ministeria: quæ ad eam conseruandam multùm conserunt.

ANTA EST SACRI ORDINIS, ET STATVS SACERDOTALIS speciatim excellētia, vt Deus Dominus noster noluerit eum esse solum, sed bene stiparū.

Quamuis autē noluerit eos, qui in illo sunt Statu, obligare vt statui Religioso sese manciparēt, vt prædictū est: (voluit enim imbecillitati humanæ sese accommodare) non voluit tamen eosdem addicere se statui

coniugali; qui, etsi bonus sit, est tamen imperfectus; sed statui continentiar, qui Angelicus est, ac Diuinus, vt tractatu secundo tomi tertij est dictum: quem vt exaltaret, voluit voto castitatis ad eū solenni confirmari: vt, qui in eo statu sunt, eo ipso reddantur inhabiles, & inepti ad Statum matrimonij. Cū enim Sacerdotalis ipsa dignitas ita sit perpetua, vt sit impossibile, eam ex anima euellere: ideo expediebat, vt etiam continētia esset perpetua. Et hi duo status ad eū proprij Legis Euangelicæ, tanquā duo germani fratres coniungerentur. Vt enim ipse Christus Dominus dixit: *a non mittitur vinum nouum in vres veteres, qui facile rumpuntur, & vinum effunditur: sed vinum nouum in vres novos mittitur, & ambo conseruantur.*

Quare noua Sacerdotij Euangelici dignitas, quæ musti instar semper feruentis, nouam quandam & feruentem exigit vitam: non debuit cum antiquo & veteri matrimonij Statu coniungi, qui per multas partes rumpitur, & in multas curas distrahitur; sed cum nouo Statu continētiæ, quæ ad eum vitæ feruorem conseruandum plurimum conferret. De Sacerdotibus Aegyptijs dicit S. Hieronymus, quod postquam Deorum suorum seruitio sese mancipabant, vivebant in templo cum magna continētia: ad quam perfectiùs conseruandam, abstinēbant à carne & vino; erantque valde temperati: iudicantes, Statu Sacerdotalem non

a Mat 9.17

ib. i. adu. s. i. i. i. i. i.

debere familiaritate cum fœminis, aut bonorum temporalium curis maculari. Quânto igitur magis Evangelici Sacerdotes debent ab huiusmodi oneribus esse liberi, ac expediti? siquidem proprium onus sufficit pro humeris Angelorum: ac proinde magis sufficit humeris humanis. *Gravæ est pondus sacerdotis*, ait S. Gregorius: & plurimùm præstiterit, qui solus illud portauit absque onere matrimonij, quod per seipsum est importabile, & ægerimè potest cum altero iustineri. Et quamuis ipse continentia status sit grauis, propter pugnam, quam caro contra spiritum gerit: ipsum tamen Sacerdotium plurimis auxilijs & viribus, quas à Deo accipit, illud leue reddet ac suaue. Et huic veritati innititur S. Concilij Tridentini Decretum aduersus hæreticos huius temporis, quo approbat Ecclesiæ Romanæ morem antiquissimum à tempore Apostolorum, ex quorum traditione (vt constat ex ijs quæ Gratianus in Decreto refert) introductum est, vt Episcopi, Sacerdotes, & qui ordine Sacro sunt insigniti, perpetuam seruent continentiam. Nam si in primæua Ecclesia ob defectum Ministrorum eligebantur ad hos status aliqui coniugati: illi ab eo tempore perpetuam seruabant castitatem: quod si cohabitabant, erant quasi germani fratres. Vt plurimùm tamen, vt ait S. Epiphanius, eligebantur ex statu virginum; aut vitam ducentium solitariam & eremiticam; aut certè qui coniugati non essent; quo securior esset continentia, quæ valde necessaria erat ad Statum Sacerdotalem, vt eius ministeria rectè exercerentur.

§. I.

I.

PRIMUM valde repugnat matrimonij præcipuo Sacerdotij Ministerio, quo offertur Deo purissimum corporis & sanguinis immaculati agni sacrificium; fitq; particeps preciosissimi cibi, & potus qui sub speciebus panis & vini offertur. Quare tam propter ipsam oblationem, quam propter cibum, qui esse debet panis quotidianus, necessaria est continentia. Si enim antiquæ legis Sacerdotes, vt perpendit Origines, quo die ministeria sua exercebant, aberant à domo sua, & separabantur ab vxoribus, vt continentiam seruarent: vt apparet in a *Zacharia* S. *Ioannis Baptistæ* Patre: multò magis erit rationi consentaneum, vt legis Nouæ Sacerdotes sint semper continentes, & nuptijs omnino renuntient. Eorum enim ministerium non per sortes, aut familias est distributum, sed omnes sunt semper dedicati ad continuum & quotidianum castissimæ Christi Domini Nostri carnis sacrificium offerendum.

2.

NOLVIT *Achimlech* Sacerdos *Dauidi* eiusq; *Sociis* dare panes *Propositionis*, donec intellexit, eos continuisse se à proprijs vxoribus. Quânto igitur magis (ait S. Hieronymus) perpetuam hanc mundiciem, & continentiam habere debent sumentes panem vitæ, qui illos alios æquè excedit, atque

corpus

Lib 2. Epist.
c. 39.Sess. 24. c. 9
Dist. 27. c. 28
Causis de Sacro
matrimonio
q. 5.
Bell. r. m. lib.
1 de Clericis
c. 19.
H. ref. 59.
Et in compendiaris
vera doctrina.Homil. 23
in Numer.
Et Beda in
Lucam.
a Luc. 1. a 3.b. 1. Reg. 21. 4
1. Epist.
ad Titum.

corpus vmbrae, & veritas suam figuram? Non est Christi Domini nostri Sacerdotium secundum ordinem Aaron, quod communicabatur per successione[m] à parentibus ad filios: ac propterea omnes erant coniugati; sed est secundum ordinem c *Melchisedech Sacerdotis Dei Altissimi, qui ei offerebat Panem & vinum*; de quo dixit Apostolus, (vt supra retulimus) quòd fuerit *sine Patre, sine matre, & sine genealogia*: & eadem ratione dicere licet, neque uxorem habuisse, neque filios. Et S. Ignatius Martyr ait, eum fuisse virginem? ad significandum filium Dei, quem ille referebat; & Sacerdotes Nouæ eius Legis adeo expeditos futuros à prolapia & genealogia carnali, vt vitam suam ita ducerent, quasi nihil tale haberent. Quod si prius coniugati fuissent, deberet in eis (vt S. Leo Papa perpendit) locum habere, quod dixit Apostolus; d *Qui habent uxores, quasi non habentes sint*; & ita exactè Castitatem seruent, quasi nullæ scæminæ in mundo pro illis essent, habentes cor suum & omnem affectum valde ab eis auulsum.

SACERDOTES, (ait Innocentius secundus Pontifex) cum sint tēplum, & vasa Domini; & sacrarium Spiritus Sancti debeant esse ac dici, indignum est eos cubilibus & immunditijs etiam in matrimonio deseruire. Templū Dei purum esse debet ac Sanctum, ita vt in eo nulla sit macula. Et quemadmodū Apostolus oēs monet fideles, vt cum e *corpora eorū mēbra sint Christi, & templum Spiritus Sancti, ne ea faciant membra meretricis*; nam qui adhaeret meretrici, unum corpus efficitur: ita dicere possumus Sacerdotibus, quòd, cum per excellentiam habeant esse templum viuum, in quo implet Christus quotidie corporaliter habitat, tanta puritate ornatos esse decet: vt cum nulla scæmina vnum corpus efficiantur: neque rationi consonum est, diuinos esse eos, qui omnino & plenè Saluatoris obsequio sese addixerunt. Non debent templa prophanis vsibus occupari: nec permittit ipse redemptor noster f *vendi in templo etiam animalia, quæ in Sacrificijs offerebantur*; sed voluit illa exterius vendi: sola verò Sacrificia in templo offerri. Multò igitur minus viuæ Christi templa & Sacerdotes, qui viuum cælestis eius corporis Sacrificium offerunt, infici debent aliqua macula terrena; vel alligate se alicui creaturæ, quæ ipsos diuidat à creatore. Leuitis dixit Isaias: g *pollutum nolite tangere: mundamini qui fertis vasa Domini*. Si igitur qui Sanctuarij vasa portat, mundus esse debet: quantò magis mundum esse decet portantem vas reliquiarum, in quo Sanctus Sanctorum ponitur, eumque ab vno in alterum locum portat, ad communicandum sanos & infirmos? Non sufficit quæuis puritas ad opus adeò grande: plus enim puritatis meritò exigitur à Sacerdote, quàm à plebe. Et quid interesset, ait S. Ambrosius, inter Sacerdotem Dei & communem plebem, si eadem matrimonij lege omnes tenerentur? Debet præponderare vita Sacerdotis, si cut præponderat gratia: ne fortè aliàs tangat illum imprecatio illa Osee

3

c Heb. 7. 3.

Epist. ad Philad.

Dent. 33. 9.
Epist. 84. aa
Anastasiū
Epist. c. 4.
d 1. Cor. 29.

cc

4
" vide Ca.
" nisi c. de
Sacram.
matrim. q. 5
et. Cor. 6. 15

f Ioan. 2. 15.

g Isa. 52. 11.

f

Epist. 82. ad
Vercell.
Ecclesi.

h Hom. 17. in
Euangel. a
2. p. pa-
storal. c. 7.

Propheta: *h* *Et erit sicut populus, sic Sacerdos.* Tunc (ait S. Gregorius) sacerdos est sicut populus, quando eius vitæ ratio non præstat, aut excellit ordinariam vulgi occupationem. Quod eueniret, si vxorem haberet. nam tunc sicut reliquus populus, ita & ipse viueret.

Malach.
2. 11.

k Zach 9. 17

Ex eisdem rationibus deducere licet, quanta Sacerdotes habeant auxilia, ad Castitatem, quam profitentur, conseruandam. Nam admirando quodam modo, castitatis puritas disponit ad frequentandum Sacrum Sacrificium, & communionem; & hæc frequentia castitatem ipsam conseruat, ac perficit: cum enim Christus Dominus noster Sacramentaliter, & spiritualiter animæ Sacerdotis coniungitur: ad eam illam accipit in suam, vt horrorem quendam illi adferat, alicui creaturæ se coniungere. Quem admodum enim per Sacerdotij Sacramentum, specialem ei gratiam largitur, ad hoc Sacrificium dignè offerendum: ita eodem ipso Sacrificio, quod offert, eandem gratiam sensim conseruat, & auget: vt ipsa eius dignitas, & puritas etiam magis crescat. Quare Malachias Propheta per excellentiam vocat eam; i *oblationem mundam.* Non solum ob summam mundiciem, quam ipsa oblatio in se habet; sed propter eam etiam, quam offerenti vt oportet, confert. Reddit Dominus noster fideliter præmium eius, quod pro ipsius amore fit; valdeque liberalem se ostendit in eos, qui in eius seruitio sunt liberales: cumque Sacerdotes liberaliter ei offerant votum castitatis, quod maiori cum puritate diuinum hoc sacrificium ei offerant, prompta & parata vt dicitur, solutione ipsomet Sacrificio ei soluit: conseruans ac perficiens eorum votum: vt illud maiori cum iucunditate impleant, sui que ministerij fructibus maiori cum abundantia fruantur. Quod si qui versatur cum ijs, qui castè viuunt, sit castus, eorum exemplo edoctus: quomodo non castus euadet, qui quotidie cum castissimo lecta versatur, & castissimam agni huius carnem sumit? cuius virtus est omnipotens, ad castificandum eum, qui ipsi coniungitur. Nec sine causa Zacharias Propheta, loquens de hoc Sacramento sub speciebus vini, illud appellat *vinum germinans virgines.* Quamuis enim etiam in specie panis (sub qua omnes Laici Christum suscipiunt, quia reuera sub illa integer Christus continetur) etiam generet virgines; id tamen tribuitur speciebus vini, quas soli sacerdotes suscipiunt: quia hos peculiariter inebriat vino amoris cœlestis; & purificat à carnali.

§. II.

SECUNDVM Sacerdotum ministerium proprium est, orare semper pro se & pro peccatis populi. Quod implent tum in Sacro Missæ, eiusque orationibus; tum in officio Diuino, quod septies in die peragunt.

disti-

distributum in septem horas Canonicas; ac denique oratione ac meditatione priuata & recollecta, quæ plurimum confert, vt & ipsum Sacrum, & officium Diuinum exactè & cum spiritu peragantur. Ad quæ omnia valde fuit necessarium, vt perpetuo Castitatis & continentia voto se obstringerent. Si enim Apostolus a coniugatis suadet, vt ex mutuo consensu ad tempus sese contineant, vt vacent orationi: necesse est (vt ait Sanct. Hieronymus) Sacerdotes semper esse b continenter: Sacerdoti, inquit, cui semper pro populo offerenda sunt Sacrificia, semper orandum est: ergo semper carendum est matrimonio: cum curis enim & laboribus coniugatorum (propter quos Apostolus indicat, hominem esse diuisum) non poterunt huic obligationi satisfacere. Constat Deum, cum descendere vellet ad loquendum cum populo Israel, iussisse, vt c vestimenta sua lauarent, & non appropinquarent vxoribus suis. Quantò igitur magis (ait Sanct. Ambrosius) necessarium erit, mundum esse spiritum, & lotum corpus, ad agendum cum Deo, & ita frequenter colloquendum, cum supremum hoc Sacrificium ei offertur? Quod si Dominus noster (ait Origenes) inbebat Sacerdotes antiquos offerre ipsi quotidie mane & vespere Sacrificium agnorum, quod significabat Sacrificium agni immaculati; & continuum incensum, quod est figura continuæ orationis, de qua dixit Dauid: d Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo: eleuatio manuum mearum Sacrificium vespertinum: Satis clarè apparet: Sacerdotes nouæ legis, nisi voto castitatis se obstringant; non posse dignè offerre quotidie hæc duo Sacrificia. Sacerdos quidam Atheniensium, nomine Hierophantes adhibebat herbas & vnctiones, ad carnis insultus reprimendos, vt solennes factorum suorum Deorum caremonias castus & mundus exercebat: At Sacerdotes Christi non indigent alijs herbis, nec vnctionibus, quàm Dei amore, vnctione deuotionis, vitæ æternæ promissione, & magna sui ministerij æstimatione, ad puritatem conferuandam: quam eorum status exigit.

De Moysè ait Sanctus Epiphanius, quod postquam Prophetæ officium fuit auspicatus, non amplius accessit ad suam vxorem, nec genuit amplius filios. *Hebebat enim vitam Domino vacantem.* Et quomodo potuisset tot diebus ac noctibus in monte Sina consistere; & spatio tot annorum semper esse paratus ad loquendum, & familiariter cum Deo agendum, suoque Sacerdotio & mysteriorum, quæ discibat, declarationi attendendum, si sui coniugij operibus & necessitatibus fuisset occupatus? Qui debet cum Deo frequenter agere, (ait S. Dionysius) debet esse *similimus Deo*: quisque enim cum sibi simili agere gaudet: & virginitas, vt supra diximus, eleuat homines ad perfectam in carne & spiritu similitudinem cum Deo: ac proinde debet esse propria Sacerdotum: quorum professio est familiariter agere cum Deo Domino suo.

a 1. Cor. 7. 5

1
b Titi. 1. 8.
Lib. 1. contra Iovinianum
S. Epiphanius
Hæresis 59.
D. 1. c. 6. Sacerdotibus
ex Beda.

2
c Exo. 19. 14
Lib. 1. Officio
c 20.
Homil. 23.
in Num.

3
d Ps. 140. 2

4
Idem in lib.
7. in Celsum
de Herba
cicutina.

Hæresis 78.

Epist. 8.

In quastio-
nib. Mino-
rib. c. vit.
ad fi.

e Eccl. 9. 8
Lib. 1. con-
tra Iosunia
In exhort.
ad Virg.

f. 2. Cor. 10. 3

g. Prou. 6. 27

SACERDOTES (ait S. Augustinus) referunt Christi personam, cuius vices gerunt in terra, ad orandum & sacrificandum pro peccatis populi: ac proinde mundiores ac puriores esse debent cæteris hominibus, vulgari enim homini non est indecens vestis attrita, aut non satis munda: nullum autem ad ministrandum Imperatori accedit, nisi in habitu precioso, ac mundo. Cùm igitur Deus sit ipsa mundities, & puritas: par est eius Ministris puros esse ac mundos in animo & corpore: quæ mundities plurimum illi placet. Ac propterea dixit Ecclesiastes, vt supra retulimus; *vt e* *Omni tempore eorum vestimenta essent candida:* per candorem autem intelligi perpetuam castitatem, declarant S. Hieronymus & S. Ambrosius.

DENIQUE inter sensuum voluptates nullum spiritum magis frædit, & inficiunt, quàm voluptates carnis: ac propterea valde conuenit, Sacerdotes ab eis abstinere, & coniugijs renuntiare: vt spiritus expeditus maneat, & excitatus in agendo cum Deo, & in reliquis officij sui occupationibus. Ad hoc ipsam autem non parum eis confert Sacerdotium, & gratia quam illud communicat; & præsentia ipsius Domini, quem in Sacrificiis offerunt: qui eos docet, & impellit ad orandum, vt oportet. Castitas remouet illis orationis occupationes; & ipsa oratio illos animat, ad seruandam Castitatem; & si ipsi Sacerdotes feruenter se quotidie munirent deuplicibus his armis, Missæ & Orationis: illæ solæ sufficerent ad Castitatem ab horrendis suis hostibus propugnandam; & quasi duæ alæ à terra eos ad cælum eleuarent: vt *in carne ambulantes non secundum carnem militent;* sed eam feruore spiritus strenuè mortificent. Magram huius rei fidem facient nobis duo sancti Episcopi, de quibus refert Sanct. Gregorius Turonensis, quod cum essent in matrimonio electi ad Episcopatum, statim se ab vxoribus separauerint; & continentiam iuxta sacros Canones, & illius temporis consuetudinem professi fuerint. Alter, qui vocabatur Simplicitus, vivebat in eadem domo & eodem cubiculo cum coniuge, tanquam cum sua sorore. Cùmque populus inciperet murmurare, omnibus impossibile existimantibus, vt ita simul manentes castitatem seruarent; & *igne in se* *abscondito vestimenta non arderent:* Sancta mulier, lux & Sanct. Episcopi puritatis bene conscia, sed anxia valde ob ea, quæ spargi audiebat, cum esset quadam die in Ecclesia, in præsentia totius populi accipit ex prunario, quod propter frigus ibi ardebat, aliquot accensas prunas nuda manu in qua per integram horam illas illæsa retinuit; & statim accessit ad ipsum Episcopum, dicens: accipe Domine ignem hunc mollem in signum, quod luxuriæ ignis in nobis sic extinctus. Quo facto omnes obstupuerunt illud prodigium; & crediderunt puritatem, quam per illud Deus aperuerat. Alter Episcopus appellabatur Felix: cumque eius socia & coniunx grauitate ferret illam à se separationem, eò quod nec ad suum cubiculum illam

admitteret

admitteret: suspicari cœpit, se ab illo odio haberi; ac ita deseri, vt alteri alicui coniungeretur. Ex qua suspicione accessit occultè ad cubiculū, in quo S. Episcopus dormiebat: vt, quid ille ageret, obseruaret: & per rimulam vidit agnum immensi splendoris dormientem iacere in sinu viri dormientis in suo lecto: quæ glorioso aded aspectu obstupefacta, omnem deposuit suspensionem; & intellexit, quàm exactè Deus seruet verbum suum manendi semper cum seruis suis, præcipuè si casti illi sint; conseruans præsentia sua illorum puritatem, & candorem quem ipsi obtulerunt.

§. III.

TERTIVM Sacerdotum ministerium est filios spirituales Deo gignere per ministeria confessionis & prædicationis, & ipsam Ecclesiam gubernare. Ad quod valde necessaria erat perpetua continètia; & omnino carnales nuptias auerfari: quæ non benè conueniunt cùm spiritualibus, quarum fructus sunt horum filiorum generatio & educatio, coniungente se anima Sacerdotis eum sponto suo Iesu Christo; cuius virtute conuertunt animas, eisque & Esse & vitam gratiæ communicant: & ob eam causam valde expediebat, eos liberos & expeditos esse à cura vxoris & carnalium filiorum; vt liberè sequi possent agnum quocunque iret; & quocunque ille eos ducere vellet: conculcantes proprias commoditates, vt proximis beneficerent. Quod non possunt bene facere coniugati, cùm de quodam legamus, quod inuitatus ad cœnam magnam, quam Deus præparauerat, non solùm rogauerit, vt excusatum se haberet, quod alij eius socij fecerant; sed impossibilitatem veniendi adduxit, dicens: *a Vxorem duxi, & ideo non possum venire:* amor enim vxoris ita illum alligauerat, vt nullas ei vires, & facultatem reliquerit sese expediendi, & accedendi ad cœnam. Qui igitur ab his vinculis exsoluere se non poterat, vt iret ad illud conuiuium, ex quo tantum commodum & vtilitatem accepisset: quomodo soluere se potuisset, vt alios vocaret; & vt irent, exstimularet: alienis scilicet curis seipsum onerando, & tanquam proprias accipiendo.

ERAT præterea magni momenti duas has Respublicas, Ecclesiasticam & sæcularem ita diuisas esse, vt quælibet ijs attenderet, quæ ad proprium Statum pertinerent. Sæcularis cùm Sacramento matrimonij attenderet nutriendis filijs in esse naturali, quo ipsam Ecclesiam auergerent; Ecclesiastica autem cum Ordinis Sacramento attenderet enutriendis filijs in esse spirituali, vt sint eiusdem Ecclesiæ viua membra. Sæcularem necesse est multis culpis esse implicatam, ob iniurias multas in Regem cœlestem quibus eum ad iram & vindictam prouocat; Ecclesiastica autem in id tantum attendit, vt Sæcularem Deo reconciliet, culpasque eius auferat: quæ illius iræ sunt causa, Propterea enim dixit Dominus per Oream: *b peccata populi*

* Luc. 4. 20

b Osee. 4. 8.

Ribera ibi.

Epist. 2. refer-
tetur 1. q. 1.
c. Ipsi Sacer-
dotes.Homil. 17 in
Euangelia
Ep. 2. p. Pa-
stor. c. 7.Bernardus
serm. 77. in
Cant.

mei comedent. Quemadmodum enim qui cibum sumit, illum consumit ac dissoluit: ita sacerdotes (ait S. Alexander Papa & Martyr) ratione officij sui consumere ac dissoluere debent peccata populi: ac proinde expedit eos non esse partem eius; sed vitam habere puriorem & excellentiorem, quam illi: alioqui volentes comedere peccata populi, vt ea consumant; comedent potius, vt ait S. Gregorius, detestando alio modo, vt illa in propria vilcera traiciant, & fiant eorum participes; & tunc eueniet quod Prophe- ta addit; *Sicut populus sic Sacerdos.* Sunt enim moribus similes illis; quia in- tuum comedunt & bibunt aliorum peccata. Ad remouendas igitur tanta- inordinationis occasiones, & causas; attendat populus coniugijs suis, & temporalibus negotijs; Sacerdos autem sit ab vtriusque expeditus, vt possit proprijs ministerijs attendere.

CAPVT XI.

*QVAM ARCTE TENEANTVR SACERDOTES CASTITA-
tem exacte custodire; & quam sint graua peccata eorum contra illam; &
quales poena, nisi lapsi resurgant.*

2
a Eccles. 4.
12.Tom. 3.
tract. 1.b Exod. 28.
39.

Vatabius
& alij quos
refert. Et se-
quitur Vica-
rus in c. 14.
Apo. Sa-
ctio 2. licet
Ribera lib.
c. 7. non
probat.

PVNICVLVS QVIDEM TRIPLEX, QVI DIFFICILE RUMPITVR, Sacerdotes cum virtute castitatis col- ligat, præceptum scilicet naturale non fornicandi, quod est omnibus hominibus commune; solenne castitatis votum, in quo conueniunt cum Religiosis; & celsitudo ipsius dignitatis Sacerdotalis, & ministeriorum, quæ illi obeunt: quæ dignitas clamat, ex- optans corporis, & animæ mundiciem, sitque illi grauis iniuria, si turpi adeo culpa, & horrendo sacrilegio defædetur. Quilibet horum funiculorum sufficere deberet, vt eo ligata castitas, tuta esset ac secura: cum igitur omnes tres coniungantur, quis audebit manus suas admouere, vt frangere- renter, conculcando triplicem hanc obligationem? Adeo tamen est de- bilis & præua nostræ carnis inclinatio & propensio, tantus que astus & ra- bies Dæmonis, vt facile quilibet funiculus rumpatur, nisi ipiritus noster Dei gratia & auxilio præueniatur, adhibita ex parte nostra summa dili- gentia, ac vigilantia in custodiendis Regulis ac monitis superi us in tractatu de continentia positus: quæ valde proprie respiciunt Sacerdotes, & Eccle- siasticos, vt ibidem fuit dictum. Nec mysterio vacat ad rem nostram, quod Dominus noster iusserit, Sacerdotes antiquos tempore sacrificij *brindere tunicas lineas*, quæ tegerent totum corpus, vsque ad pedes: quas aliqui Doctores existimant tali arte fuisse contextas, vt apparerent figuræ mul-